

A woman with blonde hair, wearing a straw hat and a light-colored dress with vertical green and grey stripes, stands with her back to the camera. She is looking towards a red wooden house with white window frames. The house is situated in a garden with various flowers, including pink and orange daisies. The sky is blue with some clouds.

Emma Ranta

Mysteerimiehen
lumoissa

Emma Ranta

Mysteerimiehen lumoissa

SAGA Egmont

Mysteerimiehen lumoissa

Cover image: Shutterstock
Copyright ©2021, 2025 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727229768

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont
Lindhardt og Ringhof Forlag A/S
Vognmagergade 11, 2.
DK-1120 Copenhagen K

1

Uusi alku

– Ai niin, vielä yksi juttu!

Eve oli jo nousemassa tuoliltaan, sillä hän oli saanut noutamansa avaimen, eikä isä näyttänyt siltä, että olisi halunnut jatkaa kiireetöntä juttutuokiota tyttärensä kanssa. Eve ei edes muistanut, milloin he olisivat tavanneet viimeksi, mutta näköjään isä ei ollut ikävöinyt häntä. Eveä hieman hävetti tunnustaa, että tunne taisi olla molemminpuolinen.

– Niin?

– Siellä talossa on sitten tavaraa.

– Tavaraa? Siis jotain mummin vanhoja huonekalujako? Se on ihan hyvä, sillä enhän minä huonekaluja rupea kaupungista sinne roudaamaan.

– Tarkoitin, että siellä on kaikenlaista tavaraa, koska siellä asui vähän aikaa vuokralainen. Hänen kamansa kaiketi jäivät sinne, tai niin minä luulen. Siitä on pari vuotta aikaa.

– Etkö siis ole käynyt siellä kahteen vuoteen? Eve henkäisi.

– En edes viiteen vuoteen, isä naurahti. – On ollut niin paljon

muuta ja... Äsh, minkä ihmeen takia minä sinne olisin halunnut mennä!

– Marjoranta on sinun lapsuudenkotisi, Eve huomautti. – Monet ihmiset käyvät silloin tällöin lapsuudenkodissaan, jos se vain on mahdollista. Sinä omistat sen talon, muttet silti käy siellä. Aika erikoista, sanoisin.

– Olen lähtenyt siitä kyläpahaisesta pois jo neljäkymmentä vuotta sitten, joten miksi haluaisin palata sinne? Sen talon olisi yhtä hyvin voinut myydäkin, mutta kuka kumma sen haluaisi ostaa? Vailla mukavuuksia oleva tönö Jumalan selän takana ei ole mikään unelmatalo. Jokainen itseään kunnioittava kiinteistövälittäjä alkaisi kirkua kauhusta, jos tarjoaisin sitä heille myytäväksi.

– En ole samaa mieltä. Se talohan on todella viehättävä.

– Milloin olet viimeksi käynyt siellä?

– Niin no, mummin eläessä kai, Eve mumisi.

Mummi oli kuollut viisi vuotta sitten, mutta sitä ennen hän oli asunut pari vuotta hoivakodissa. Itse asiassa Evelle oli ollut suuri yllätys, että mummila oli edelleen isän omistuksessa. Hän ei ollut vuosiin ajatellut koko taloa. Ei ennen kuin äiti oli tokaissut, että pyydä isältäsi apua, hänhän se perheen talonomistaja oli, ei äiti itse.

– Kuka siellä sitten asui vuokralla, ja miksi hänen tavaransa jäivät sinne?

– En minä muista nimeä, eikä siitä taidettu tehdä mitään papereitakaan. Joku tuttu taisi kysyä sitä jollekin sukulaiselleen ihan vain väliaikaiseksi asumukseksi, ja sitten siinä tuli kaikenlaista... Olisiko se ihminen joutunut sairaalaan tai sinne päin, isä oli miettivinänsä, vaikka koko juttu ei tainnut erityisemmin kiinnostaa häntä. – Joka tapauksessa, kun sain avaimen takaisin, minulle kerrottiin, että ei kai haittaa, vaikka sinne jäi vähän jotain.

– ”Vähän jotain”, Eve toisti.

Se ei kuulostanut pahalta. Vuosikaudet asumattomana ollut talo vaati joka tapauksessa perusteellista siivousta. Jos sinne oli sattunut jäämään edellisen asukin puolityhjiä sampoopulloja ja kahvipaketin jämiä, ne hoituisivat roskeen siinä samalla.

– Kauanko aiot olla siellä?

– Sitä en vielä tiedä. Niin kuin puhelimessa kerroin, talossa, jossa asun, on sattunut vesivahinko. Se tapahtui kerrosta ylempänä, joten minunkin kämppääni valui vettä, ja siellä pitää tehdä remonttia.

– Niinhän sinä taisit tosiaan kertoa, isä mutisi hajamielisesti ja paljasti näin, ettei ollut puhelimessa edes kuunnellut häntä.

Eve muisti isän vain hätäisesti tokaisseen, että avain oli hänen työpaikallaan, sopi hakea se sieltä.

– Aiotko käydä töissä maalta käsin? Matkaa on kuusikymmentä kilometriä.

– Voin tehdä töitä siellä, Eve sanoi

– Mitäs sinä nyt teitkään...?

Voi taivas! Oliko tuo mies tosiaan hänen oma isänsä!

– Minä käännän. Opiskelin yliopistossa kieliä, jos muistat, ja nyt teen työkseni käännöshommia. Niitä voi tehdä siellä maallakin.

– Niin tietysti, totta kai. Ajattelin, että hakeutuisit ulkomaankaupan pariin, kun niitä kieliä aloit lukea. Tai vaikka opettajaksi, jotain sellaista.

– Jokuhan ne teidänkin firmanne paperit kääntää muille kielille, Eve huomautti. – Eivät teidän kauppakumppaninne Kiinassa ymmärrä suomea.

– Niin, kyllähän täällä meilläkin olisi aina käyttöä kielitaitoiselle ihmiselle, jos vain olisit viitsinyt hankkia kaupallisen kou-

lutuksen kielitaidon oheen. Monet tuttavieni lapsista opiskelevat kahta korkeakoulututkintoa samaan aikaan, satsaavat sillä tavalla tulevaisuuteensa. Moni onkin jo edennyt pitkälle urallaan.

– No, minä en ole koskaan ollut mikään varsinainen tehopakkaus niin kuin tiedät, Eve kuittasi. – Enkä usko tulevaisuuteni ja onneni olevan kiinni siitä, montako tutkintoa minulla on.

Vielä niitä ei ollut yhtä ainutta. Onneksi isä ei kysynyt, joko hän oli valmistunut. Isän mielestä olisi varmasti ollut ennenkuulumatonta, että hänen ikäisensä ihminen oli vielä kirjoilla yliopistossa. Totta kai hän aikoi tehdä gradun loppuun ja ehkä hankkia sen opettajan pätevyydenkin, mutta juuri nyt se ei tuntunut Evestä maailman tärkeimmältä asialta. Nyt oli saatava jostain katto pään päälle.

Onneksi isä ei myöskään ollut kiinnostunut siitä, millaista tekstiä hän käänsi. Isä tuskin olisi arvostanut hänen vastaustaan, mutta toisaalta hän oli kai jo kauan sitten lähtenyt sille tielle, jonka varrella oli turha odottaa isältä jotain kannustusta.

– Oletko muuten ollut tekemisissä äidin kanssa? Eveltä pääsi.

– Miksi olisin!

– Vaikkapa siksi, että te olette naimisissa keskenänne, Eve nau-rahti.

– Muodollisesti ehkä, isä myönsi.

Evestä oli käsittämätöntä, etteivät äiti ja isä olleet eronneet virallisesti. Sen jälkeen molemmat olisivat voineet aloittaa elämänsä puhtaalta pöydältä sen sijaan, että roikkuivat nyt näkymättömin köysin toisissaan.

Tosin kyllähän Eve tiesi syyn aikailuun. Äiti omisti siivun isän firmasta. Se siivu oli paljon pienempi kuin isän osuus, mutta kuitenkin hyvin tärkeä firmalle. Ehkä isä pelkäsi, että äiti vaatisi erossa paljon rahaa. Kenties äiti puolestaan pelkäsi, ettei saisi

tarpeeksi rahaa. Taivas, miten noin saattoi elää! Asiat olisivat selvinneet puhumalla, mutta siihen kumpikaan ei ollut valmis.

– No, minä tästä sitten lähdenkin, Eve tokaisi pyöritellen vanhanaikaista avainta kämmenellään.

Isä ei toivottanut hyvää jatkoa, ei kysynyt, tarvitsiko hän jotain. Tosin jos olisi kysynyt, Eve olisi vastannut, että ei todellakaan. Hän ei halunnut isältä mitään, sillä ylpeytensä se oli hänelläkin. Isä oli aikanaan sanellut hänen elämälleen ehdot, jotka Eve oli tyrmännyt. ”Omapa on elämäsi”, isä oli todennut. Niin oli, todellakin.

Eve oli jo käsi ovenkahvassa, kun ovi avattiin ulkopuolelta.

– Markku hei, se asiakas odottaa jo... Ai, täällä onkin joku. Nainen katsoi Eveä kuin halpaa makkaraa, ja hunajainen ääni muuttui kylmäksi. – Ei tänne kyllä saisi tulla ilmoittamatta siitä vastaanotossa.

– Anna olla, Emilia, isä tokaisi.

– No, niin kai sitten.

Emiliaksi kutsuttu katsoi edelleen Eveä tuimasti aivan kuin hän olisi ollut firmaan tunkeutunut vakooja, joka oli aikeissa viedä kaikki salaisuudet mennessään. Eve tuli vasta käytävässä ajatelleeksi, että ehkä nainen oli paitsi isän sihteeri, myös seurustelukumppani.

– Jokaista firman naistahan se pukki on pannut, äiti oli kerran kiukuspäissään kivahtanut, eikä Eve ollut sen jälkeen käynyt pitkään aikaan äidin luona.

Hän ei ymmärtänyt sellaista katkeruutta. Jos äiti oli tyytymättömän liittoonsa, miksei hän ei kerta kaikkiaan ottanut ja lähtenyt? Mitä niin ihmeellistä isässä oli, että äiti oli halunnut roikkua liitossa!

Sihteeri oli mennyt sisälle isän huoneeseen, joten nähtävästi mitään suunnatonta kiirettä ei sittenkään ollut. Eve kohautti olkiaan ja huokaisi syvään. Sihteeri oli ainakin kaksikymmentä vuotta isää nuorempi, ellei enemmänkin. Mistä näitä vanhoihin ukkoihin retkahtavia naisia oikein tuli!

Eve suunnisti johtoportaan käytävästä hissille ja sillä alimpaan kerrokseen. Isän nyt jo edesmennyt isä oli perustanut muovituotteita valmistavan firman 60-luvulla, ja isä oli myöhemmin laajentanut sitä. Parikymmentä vuotta vanha toimitalo oli edelleen tyylikäs ja ajanmukainen. Itse tehdas oli samalla tontilla, kolmikerroksiseen toimistorakennukseen oli sijoitettu muut toiminnot.

– Minun rahoillani rakensi, oli äiti joskus sanonut.

Äidin suvussakin oli ollut menestyviä yrittäjiä, mutta heidän perheyrittäjänsä oli myyty Even isovanhempien kuoleman jälkeen.

Eve tuli vasta lähellä ulko-ovea ajatelleeksi, että olisi voinut samalla moikata myös Ilaria. Hän ei edes muistanut, milloin oli tavannut veljensä viimeksi. Heidän suhteensa oli lähinnä satunnaisen viestien vaihtamista. Isä oli aikanaan tehnyt täysin selväksi, kumpi lapsista oli hänen suosikkinsa, eikä Ilarikaan tuntunut olevan järin innostunut olemaan tekemisissä luuseripikkusiskonsa kanssa.

– Hupsista! Eve kuuli miehen äänen ennen kuin näki tämän.

Itse asiassa hän haistoikin miehen ennen sitä. Nenään tulvahti jotain hyvin miehekästä.

– Onpas sinulla vauhdikas meininki, se hyvältä tuoksuva sai, tarttui Even ja esti häntä kaatumasta. – Hyvä, ettet sentään ovenkarmit kaulassa täältä lähde.

– Anteeksi, Eve sopersi. – Olin niin ajatuksissani, etten huomannut änkeäväni ovelle samaan aikaan toisen kanssa.

– Olisipa kiva tietää, mikä saa naisen noin syviin mietteisiin. Penni ajatuksistasi, niin kai ennen tavattiin sanoa. Mitenkähän se sanonta nykyään kuuluu?

– Ei aavistustakaan.

Eve ei yleensä jäänyt sanattomaksi, mutta jostain syystä miehen läheisyys oli saanut hänet täydellisesti kipsiin. Hän tajusi olevansa yhä miehen käsivarsilla ja ravisteli itsensä irti. – Täytyy mennä.

– No niinpä tietysti.

Eve ei voinut mitään sille, että kääntyi vielä ennen oven sulkeutumista katsomaan taakseen. Mies oli jäänyt seisomaan aulaan ja katsoi hänen peräänsä. Eve heilautti kättään, ja mies teki samoin. Vasta nyt Eve huomasi, että mies kiskoi perässään lentolaukkua. Varmaan joku firman myyntitykeistä palaamassa kaupamatkalta, hän päätteli. Isä oli joskus mainostanut, miten hänellä oli erehtymätön nenä sen suhteen, keitä hän palkkasi töihin. Mies oli näköjään läpäissyt isän seulan, ja Eve päätti unohtaa hänet saman tien. Jos joku ihminen oli isän mieleen, hän ei mitenkään voinut olla samalla aaltopituudella Even kanssa.

Työmiehet olivat jo valloittaneet Even kaksion. Sinne oli tuotu jotain laitteita, joilla kaiketi kuivattiin seinä. Tiskipöydän takana oleva kaappi oli kiskottu irti seinästä. Eve oli ollut vahingon sattuessa viettämässä viikonloppua ystävänsä luona ja tajunnut asian vasta palattuaan sunnuntai-iltana kotiin. Seinänaapuri, jonka hän tunsikin vain näöltä, oli soittanut saman tien hänen ovikelloaan ja kehottanut tutkimaan vauriot.

– Meiltä meni keittiö ihan paskaksi, ja taatusti sinullakin on vaurioita, sillä keittiömme ovat vierekkäin.

Keittiön lattialla olikin ollut vesilätäkkö, ja katon rajasta oli tiputellut lisää vettä.

– Se yläkerran opiskelija on vissiin sammunut suihkuun, naapuri oli arvellut.

Mies oli lupaa pyytämättä seurannut häntä keittiöön eikä osoittanut minkäänlaisia aikeita lähteä. Tyyppi oli kuin television Onnelan Jorma Kemppainen, toivottoman kiinnostunut toisten asioista.

Kun Eve oli muuttanut taloon, hän oli pysähtynyt rapussa juttusille miehen kanssa, koska halusi olla kaikille mukava, ja olihan sellaisessa talossa kiva asua, jossa naapurit tunsivat toisensa. Miehen tehtyä hänelle noin kaksikymmentä kysymystä Eve oli paennut paikalta ja yrittänyt jatkossa vältellä Kemppaista.

Naapurin postiluukussa luki kyllä jotain ihan muuta, mutta kun Eve puhui ystävilleen Kemppaisesta, kaikki tiesivät, ketä hän tarkoitti. Eve oli varma, ettei ollut ainoa talon asukas, joka oli antanut miehelle saman lempinimen.

– Semmoisille tyypeille ei pitäisi vuokrata asuntoa, se pitäisi lailla kieltää, Kemppainen oli paasannut Even lätäkön äärellä.

– Missä opiskelijoiden sitten pitäisi asua, veneen alla vai?

– Ei ainakaan kunniallisten ihmisten naapurissa. Tämähän on osaketalo, ei mikään vuokratasarmi.

– Vuokralla minäkin tässä olen, Eve oli huomauttanut.

Kemppainen oli niellyt pari kertaa, mutta saanut sitten taas moottorinsa täyteen. Eve oli saanut yksityiskohtaisen selvityksen siitä, mitä hänen asunnossaan seuraavaksi tapahtuisi. Jos Kemppaista oli uskominen, se purettaisiin atomeiksi.

Onneksi seuraavana päivänä ammattimiesten kanssa käynyt

Sydämellinen tarina maalle muuttamisesta ja salaperäisestä miehestä.

Eve muuttaa vesivahinkoa pakoon entiseen mummolaansa Marjorantaan. Vastassa ei kuitenkaan ole muistojen kultaama maalaistalo vaan kauan tyhjiällä ollut rakennus, joka on täynnä edellisen vuokralaisen tavaraa ja roskia. Mikä omituisinta, sotkuisen vuokralaisen liikkeistä eivät tunnu tietävän sen enempää Even isä kuin Marjorannan uteliaat naapuritkaan. Arki uudessa asuinpaikassa asettuu kuitenkin uomiinsa, ja talon siistimisen lomassa Eve alkaa nauttia niin maaseudun rauhasta kuin pienen paikkakunnan leppoisasta elämänrytmistäkin.

Rauhallinen arki rikkoutuu eräänä päivänä, kun Eve löytää eteisestään vieraan miehen. Mitä ihmettä mies Marjorannasta hakee, ja kuka hän oikein on? Kun kummallisia sattumuksia tulee vastaan useampikin ja komea mies tuntuu tulevan vastaan kaikkialla, Eve päättää selvittää jutun juuriaan myöten.

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.